

De buurvrouw en ik

Vanochtend was ik op de koffie bij de buurvrouw en we hebben krom gelegen van het lachen. Niet letterlijk, ik kan niet eens meer krom, maar bij wijze van. Eigenlijk voelden we alsof we weer pubers waren. Beneden is een nieuwe bewoner. Jack. En hij mag er voor zijn leeftijd nog best zijn. Dus sloegen we samen aan het fantaseren, hoe we hem samen zouden versieren. Want gedeelde pret is dubbele pret, toch? We zagen ons in ons mooiste lingerie setje naar beneden sluipen. Natuurlijk zijn we in deze woonvorm wel vrij om te gaan en staan waar we willen. Maar toch...een triootje organiseren, dat hangen we toch niet aan de grote klok. We vroegen ons af hoe Jack geschapen zou zijn? En of hij het nog wel zou kunnen. En of hij ervaring heeft met twee dames? En bij al die stoute gedachten kregen we last van de slappe lach. Twee giechelende meiden.

En toen Ans kwam om ons eten te brengen, zei ze: ik hoef jullie niet te vragen of je samen wilt eten, volgens mij wil ik ook wel aanschuiven, wat is de pret?

En vervolgens konden we het niet laten om Ans on fantasie geheim te delen. En ook zij kwam niet meer bij van het lachen. Tot ze serieus werd: zouden jullie dat echt willen vroeg ze? En ook wij werden serieus: Ans, omdat wij de 75 gepasseerd zijn, wil niet zeggen dat we zoiets niet echt zouden willen. Ans keek bedenkelijk. Ja zei ze, ik ben dan wel net 30, en dan denk ik dat ik dat ook wel wil, maar als het dan echt wordt.....dan dan weet ik het niet.

Buurvrouw en ik keken elkaar aan. En eigenlijk deelden we dat idee ook wel. Want stel je voor, stel je voor dat we echt naar beneden zouden gaan naar Jack. En stel je voor.....dat hij tegen zou vallen. Of stel je voor dat hij veel meer energie heeft dan wij tweeën bij elkaar. Of stel je voor dat.. En onze fantasie ging verder.

Maar we kwamen toch wel weer snel op het serieuze pad. Want als we eerlijk waren, verlangden we beide wel naar een stukje realiteit. Het hoeft niet zo spannend te zijn als in onze fantasie. Maar verdorie, gewoon een fijn knuffelen, wat vrijen. Denken aan dat verlangen doet eigenlijk gewoon pijn. Pijn in onze ziel En dat staat in contrast met de plek waar we wonen. Wie had dat ooit kunnen denken dat deze manier van samenwonen zou ontstaan.

We hebben allemaal ons eigen minihuisje en de zorg die we nodig hebben is er, wanneer wij dat willen. Niet meer en niet minder. Daarnaast kunnen we ons nog goed bezig houden, niets achter de geraniums en geen bezigheidstherapie, maar gewoon zinvol bezig zijn. Levensinvulling.

En hoe ideaal die situatie ook is, we worden toch ouder. En toch daardoor veranderen er dingen. De buurvrouw en ik, we zijn beide weduwe. Maar al lang voordat we dat waren, was het liefdesleven uitgeblust. Maar het verlangen daarnaar niet. En wanneer we samen in een giechelbui zijn, waarin we fantaseren over de (on-)mogelijkheden, dan komt de waarheid wel heel dichtbij, we zouden best echt wel.....

Nou waarom niet zegt Ans, ik informeer bij Jack. En weer liggen we krom van het lachen, het idee. Op onze leeftijd een trio.

En paar dagen later komt Ans terug: Jack wil wel. Die gekke meid heeft het serieus gevraagd.

En nog wat later stappen wij, buurvrouw en ik naar beneden, een fles cognac onder onze arm.

Giechelig en zenuwachtig. Maar we gaan. En Jack, Jack is ook zenuwachtig, en als we na twee flessen cognac eindelijk met drieën in bed liggen, ontstaat het idee om samen te gaan wonen. Want we vullen elkaar wel heel goed aan, en een knuffeltrio is heerlijk. En nu liggen we met drieën te giechelen en te fantaseren. Het verlangen is groot, de angst ook. Want samenleven met elkaar betekent ook elkaar kunnen verliezen en het gevoel van gemis kennen we maar al te goed.

Toch overwint het verlangen van de angst. We bespreken het met Ans. En die zegt meteen: waarom niet. Jullie zijn hier vrij om te doen en laten wat je wilt. Als dit voor jullie goed voelt, waarom niet.

Toch zijn er aarzels, we hebben alle drie kinderen, want zouden die vinden. En natuurlijk hebben die niets te vinden, ze hebben hun eigen leven. Maar er zijn wel meer hobbels en knobbels. En dan ligt

de oplossing uiteraard voor de hand: we gaan latten. En het leuke is dat het voor ons perfect werkt. Ik had nooit verwacht dat ik niet jaloers zou zijn. Ik heb ontdekt, beter delen dan helemaal niets. En zo hoef je ook niet te presteren, heb ik een mindere dag dan stel ik niemand teleur. Nooit geweten dat samen zijn met een man en twee vrouwen zo'n verrijking zou kunnen zijn. Ik had het minstens 25 jaar eerder moeten doen!

Diana Kors